

Regeringens proposition

1985/86:84

om godkännande av en ny nordisk
överenskommelse om förmåner vid
arbetslöshet

Prop.
1985/86:84

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 9 januari 1986.

På regeringens vägnar

Olof Palme

Anna-Greta Leijon

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner en den 12 november 1985 undertecknad överenskommelse mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om förmåner vid arbetslöshet. Överenskommelsen, som har tillstyrkts av Nordiska rådet, är avsedd att ersätta 1976 års överenskommelse om bestämmelser för tillgodoräknande av kvalifikationsperioder m. m. i samband med rätt till ersättning för arbetslöshetsförsäkrade.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 9 januari 1986

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Bodström, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Wickbom, Johansson, Hulterström, Lindqvist

Föredragande: statsrådet Leijon

Proposition om godkännande av en ny nordisk överenskommelse om förmåner vid arbetslöshet

1 Inledning

Mellan de nordiska länderna pågår sedan länge ett omfattande arbetsmarknadspolitiskt samarbete. På arbetsmarknadens område har detta främst resulterat i 1982 års överenskommelse om en gemensam nordisk arbetsmarknad (den ursprungliga överenskommelsen var från år 1954). Samarbetet har emellertid resulterat också i andra överenskommelser, bl. a. 1976 års överenskommelse om bestämmelser för tillgodoräknande av kvalifikationsperioder m. m. i samband med rätt till ersättning för arbetslöshetsförsäkrade.

I maj 1982 beslutade Nordiska arbetsmarknadsutskottet att tillsätta en arbetsgrupp för att se över 1976 års överenskommelse.

Bakgrunden till översynen var att man i den praktiska tillämpningen av överenskommelsen hade uppmärksammat vissa situationer då arbetslösa personer står utan arbetslöshetsersättning, trots att de i och för sig har en upparbetad ersättningsrätt i det land där de före arbetslösheten har arbetat. Ett fall var i samband med permitteringar och då framför allt permitteringar inom den norska oljeindustrin. De som inte är fast bosatta i arbetslandet återvänder normalt till hemlandet i samband med permitteringar. Arbetslöshetsunderstöd utgår då varken från arbetslandet eller hemlandet. Ett annat fall gällde sjömän som arbetar på ett nordiskt lands fartyg och är bosatta i ett annat nordiskt land. När dessa i samband med arbetslöshet återvänder till hemlandet har de inte rätt till arbetslöshetsersättning. Ett tredje sådant här fall gällde den som flyttar med sin make, som har fått ett arbete i ett annat nordiskt land.

Ytterligare en anledning att göra en översyn av 1976 års överenskommelse var att den nya nordiska konventionen om social trygghet, som trädde i kraft den 1 januari 1982, också gäller för arbetslöshetsförmånerna. Det fanns därför ett behov av att närmare undersöka vilka konsekvenser vissa av de allmänna bestämmelserna i socialkonventionen får för arbetslöshetsförmånerna.

Arbetet med översynen har utförts av en arbetsgrupp med medlemmar

från berörda myndigheter i de fem nordiska länderna. Representanter för arbetslöshetskassorna i Danmark, Finland och Sverige har också deltagit i arbetet. Efter överläggningar med arbetsmarknadens parter och sedan ett utkast till ny överenskommelse hade varit föremål för remissbehandling såväl på det nordiska planet som nationellt lade arbetsgruppen år 1983 fram ett förslag om en ny nordisk överenskommelse om förmåner vid arbetslöshet.

Förslaget lades till grund för ett ministerrådsförslag av Nordiska ministerrådet till Nordiska rådets 32:a session i Stockholm. Nordiska rådets social- och miljöutskott tillstyrkte med vissa anmärkningar förslaget och Nordiska rådet rekommenderade den 1 mars 1984 regeringarna att ingå en ny överenskommelse i enlighet med vad utskottet hade anfört. Efter viss överarbetning undertecknades överenskommelsen på de fem regeringarnas vägnar den 12 november 1985. Den skall ratificeras och träder i kraft första dagen i den månad som infaller två hela kalendermånader efter den dag, då samtliga länders ratifikationsinstrument har deponerats hos det norska utrikesministeriet.

2 Överenskommelsens utformning och innehåll

Jag skall här lämna en översiktlig beskrivning av innehållet i överenskommelsen och motiven till den samt därvid göra vissa jämförelser med den nu gällande överenskommelsen. Förslaget till ny överenskommelse bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga*.

De grundläggande reglerna i 1976 års överenskommelse gäller rätten att vid flyttning från ett nordiskt land till ett annat få ta med sig intjänade kvalifikationsperioder och på så sätt lättare uppfylla ersättningsvillkoren i det senare landet. En annan viktig del av överenskommelsen gäller hur ersättning skall utges till s. k. gränsarbetare.

Arbetet med den nya överenskommelsen har skett med utgångspunkt från de grundläggande reglerna i den gamla överenskommelsen och ambitionen har varit att i första hand lösa de tidigare redovisade fallen av arbetslöshet där ersättning nu inte utgår. När det gäller konsekvenserna av att socialkonventionen numera gäller också för arbetslöshetsförmånerna är arbetsgruppens slutsats att det inte förefaller som om socialkonventionen skall medföra några större problem för arbetslöshetsersättningarna. Socialkonventionen innebär emellertid den nyheten att också kompletterande ersättningsformer till arbetslöshetsförsäkringen numera är aktuella i det här sammanhanget. Detta får betydelse för Finlands och Sveriges del eftersom båda dessa länder har sådana stödformer. För svensk del berörs således det kontanta arbetsmarknadsstödet i förhållande till Finland.

Förslaget till ny överenskommelse bygger som jag tidigare har nämnt på den nuvarande överenskommelsen. Det innebär att de grundläggande bestämmelserna i den gamla överenskommelsen återfinns också i den nya överenskommelsen. Detta gäller framför allt den grundläggande bestämmelsen om rätten att vid flyttning mellan de nordiska länderna få ta med sig intjänade kvalifikationsperioder (artikel 3). Huvudregeln är liksom hittills

att varje land får ställa upp krav på att ett visst mått av förvärvsarbete har utförts efter flyttningen för att tillgodoräknande skall få ske. Mer än fyra veckors sammanhängande arbete får dock inte krävas (artikel 4 första stycket). En nyhet i detta sammanhang är att kravet på viss tids arbete inte får göras gällande när arbetet i det nya landet utan den enskildes vållande har upphört tidigare än vad som krävs (artikel 4 andra stycket).

Motivet till de här reglerna är, liksom i den nuvarande överenskommelsen, att undvika en ordning som innebär att den som blir arbetslös helt fritt skall kunna välja i vilket land som han eller hon skall uppbära ersättning. I normalfallet måste därför krävas ett visst minsta mått av arbete efter flyttningen. Arbetsgruppen har dock funnit att det finns situationer då det inte är rimligt att upprätthålla detta krav. Det är också framför allt i dessa avseenden som förslaget till ny överenskommelse innebär nyheter jämfört med den nuvarande överenskommelsen. De situationer som här avses är då någon tidigare har haft anknytning till inflyttningslandet eller har anknytning till en person som har befogad anledning att flytta dit, trots att de inte har arbete där. Detsamma gäller dem som sedan länge är stadigvarande bosatta i ett land. Vidare har arbetsgruppen ansett att det finns anledning att liksom hittills ha speciella regler för gränsarbetare, även om den i det avseendet föreslår vissa förändringar.

En av de situationer då det inte har ansetts nödvändigt att upprätthålla kravet på viss tids arbete efter flyttningen är när någon flyttar tillbaka till ett land där han eller hon tidigare har bott (artikel 5 första stycket). De krav som ställs är dock att återflyttningen sker inom fem år och att den enskilde tidigare har omfattats av arbetslöshetsförmånerna i landet. Vad det här är fråga om är således att man flyttar tillbaka till ett socialt trygghetssystem som man tidigare har tillhört.

Ett annat fall då arbetsgruppen har ansett att det är rimligt att inte kräva att arbete har utförts efter flyttningen är när någon flyttar med sin make (alt. stadigvarande sammanboende), som har fått ett inte alltför kortvarigt arbete i ett annat nordiskt land (artikel 5 andra stycket).

De här förslagen tar som synes i första hand sikte på att underlätta för dem som flyttar mellan de nordiska länderna att lättare komma in i ersättningssystemet i inflyttningslandet. Ett par av de situationer som har vållat vissa problem har dock inte samband med flyttning, utan gäller sådana situationer då någon bor i ett nordiskt land och arbetar i ett annat.

Detta gäller i första hand s.k. gränsarbetare, som berörs redan i den nuvarande överenskommelsen. Förslaget i den här delen medför, med ett undantag, inga förändringar jämfört med nuvarande förhållanden. Det innebär att den som betraktas som gränsarbetare och blir permitterad eller på annat sätt korttidsarbetslös utan att anställningen upphör skall ha arbetslöshetsersättning från sysselsättningslandet (artikel 6 första stycket). En gränsarbetare som blir helt arbetslös skall däremot ha ersättning enligt de regler som gäller i bosättningslandet (artikel 7 första stycket).

En nyhet är dock definitionen av vilka som skall anses som gränsarbetare (artikel 2 punkten b). I stället för att som nu anses som gränsarbetare om man återvänder hem minst en gång per vecka, krävs enligt den nya definitionen att man normalt återvänder hem varje dag. Det nya gränsarbe-

tarbegreppet tar sikte på sådana som det är mer naturligt att betrakta som gränsarbetare och begreppet ansluter bättre till vad som i andra sammanhang gäller på det här området (t. ex. skatteområdet). Med den nuvarande definitionen kan man bo långt ifrån en landgräns och ändå anses som gränsarbetare.

Arbetsgruppen har trots detta allvarligt övervägt möjligheten att till och med utvidga det nuvarande gränsarbetarbegreppet. Syftet med det skulle vara att lösa en del av de problem som gruppen har stått inför. Gruppen har dock kommit fram till att det inte är den bästa lösningen, utan att det i stället skulle kunna medföra ännu större tillämpningssvårigheter än vad den nuvarande gränsarbetardefinitionen har medfört. Förslaget om en snävare definition skall också ses tillsammans med de förslag till utvidgningar av ersättningsmöjligheterna som föreslås i andra avseenden.

Som jag nämnt inledningsvis har en av de frågor som arbetsgruppen har stått inför varit att lösa de problem som vid arbetslöshet uppkommer för sjömän som arbetar på ett nordiskt lands fartyg och är bosatta i ett annat nordiskt land. Arbetsgruppen har funnit att denna situation inte är ett problem bara för sjömän. Antagligen finns det många andra yrkesgrupper som kan hamna i en liknande situation. Det lär ju inte vara ovanligt att personer utför arbete i ett annat nordiskt land än det där de är bosatta utan att de därför är att betrakta som gränsarbetare. Detta är bakgrunden till att arbetsgruppen inte har valt att inskränka den regel, som jag nu kommer in på, till att gälla enbart sjömän.

De som arbetar under dessa förhållanden bör enligt arbetsgruppens mening, om det är klart att de stadigvarande bor i ett annat nordiskt land än där de arbetar, ha möjlighet att när anställningen definitivt har upphört stanna i bosättningslandet och då tillgodoräkna sig det arbete som de utfört i sysselsättningslandet (artikel 7 andra stycket). Ingent hindrar dock naturligtvis att den arbetslöse stannar kvar och gör anspråk på ersättning i sysselsättningslandet. För att kunna få ersättning i bosättningslandet har arbetsgruppen ansett att två års sammanhängande bosättning där är ett rimligt krav. En förutsättning för att de här reglerna skall gälla är som nämnts att anställningen definitivt har upphört. Det räcker således inte med att det är fråga om exempelvis permittering.

Det är också permitteringar av personer, som arbetar i ett annat land än bosättningslandet och som inte är att betrakta som gränsarbetare, som har vållat arbetsgruppen de största problemen. Denna fråga var också, som jag tidigare nämnde, en av anledningarna till att den här arbetsgruppen tillsattes. Arbetsgruppen har i sitt förslag tagit med en uttrycklig regel för detta fall. Regeln ger i och för sig samma materiella resultat som tillämpningen av de nationella bestämmelserna ger. Att man ändå har föreslagit en uttrycklig regel beror närmast på att det har ansetts att det inte bör råda någon oklarhet på den här punkten. Det här är också i stort sett den enda fråga som har vållat vissa meningsskiljaktigheter i arbetsgruppen och under remissbehandlingen av förslaget.

Regeln innebär att det, på samma sätt som när det gäller gränsarbetare som blir permitterade, är sysselsättningslandet som skall svara för arbetslöshetsersättningen (artikel 6 andra stycket). Normalt lär även den här

gruppen av arbetslösa i och för sig uppfylla ersättningsvillkoren i sysselsättningslandet. Orsaken till att ersättningsrätt inte föreligger är att den arbetslöse under permitteringen återvänder till hemlandet.

Det grundläggande motivet bakom den här regeln är, liksom när det gäller motsvarande regel för gränsarbetare, att det ligger närmast till hands att sysselsättningslandet svarar för ersättningen i samband med arbetslöshet så länge som den arbetslöse har kvar en anställning i landet och på så sätt tillhör det landets arbetsmarknad. Detta står också i överensstämmelse med huvudregeln i artikel 7 i den nordiska konventionen om social trygghet enligt vilken en person alltid skall tillhöra försäkringen i det land där han eller hon är anställd, såvitt avser försäkring som grundas på arbete.

Arbetsgruppen har ingående diskuterat denna fråga och slutligen stannat för den här lösningen. Andra lösningar som har berörts i diskussionen är "export" av ersättning, dvs. att sysselsättningslandet betalar ersättning trots att den arbetslöse återvänder till bosättningslandet, eller att bosättningslandet betalar ersättning. Dessa lösningar har dock av olika anledningar förkastats. Export av ersättning strider t. ex. mot det grundläggande kravet i de nationella systemen för ersättning vid arbetslöshet att den ersättningsberättigade skall stå till arbetsmarknadens förfogande. Ett rimligt krav är att detta är arbetsmarknaden i det land där anspråk på ersättning görs gällande. Mot att bosättningslandet skulle betala ersättning i denna situation talar framför allt det förhållandet att den arbetslöse fortfarande har kvar sin anställning i det land där han eller hon är permitterad och således tillhör det landets arbetsmarknad och att rätt till arbetslöshetsersättning normalt i och för sig föreligger i detta land. De erfarenheter som finns genom kontakter med arbetslösa som befinner sig i den här situationen är också att den enskilde sällan är beredd att lämna den anställning som han är permitterad från.

I den behandling av överenskommelsen som har följt sedan arbetsgruppen lade fram sitt förslag har en regel tillfogats om att mellan två eller flera av de fördragsslutande länderna kan ingås särskilda överenskommelser om utbetalning av arbetslöshetsförmåner i den nu angivna situationen (artikel 13). Innan en sådan överenskommelse ingås, skall de övriga länderna ges möjlighet att framföra sina synpunkter.

Övriga bestämmelser i överenskommelsen innehåller i stor utsträckning regler av mer teknisk natur och jag berör dem inte närmare i det här sammanhanget. Jag vill bara nämna att bestämmelserna i artikel 8 närmast skall ses som ordningsregler och att de knyter an till motsvarande nationella regler samt att de materiella reglerna i artiklarna 4–8 enligt artikel 9 utgör ett minimikrav på vad som skall tillämpas i de nordiska länderna i fråga om de förmåner som omfattas av överenskommelsen. Någon anledning att hindra ett land att tillämpa för förmånstagarna gynnsammare regler finns naturligtvis inte. Slutligen vill jag nämna att till flera av de övriga bestämmelserna finns motsvarigheter i den nuvarande överenskommelsen.

Remissyttranden har i Sverige avgetts av försäkringsöverdomstolen, riks-försäkringsverket (RFV), arbetsmarknadsstyrelsen, Arbetslöshetskassornas samorganisation och Finlandssvenskarnas riksförbund i Sverige.

Samtliga remissinstanser tillstyrker förslaget eller lämnar det utan erinran. RFV pekar dock på att begreppet gränsarbetare inte tillämpas i den nordiska socialkonventionen och ifrågasätter vidare om inte en grundtrygghet bör finnas för de personer som under permittering vistas i bosättningslandet och har anställningen kvar i sysselsättningslandet.

4 Föredragandens överväganden

Sedan lång tid har det bedrivits ett nordiskt samarbete i fråga om arbetslöshetsförsäkring för dem som flyttar mellan de nordiska länderna. Den nu gällande arbetslöshetsförsäkringsöverenskommelsen ersatte således en motsvarande äldre överenskommelse (den s. k. Fevik-överenskommelsen) från 1950-talet. Det långvariga nordiska samarbetet på detta område bör enligt min mening självfallet fortsätta. Detta ligger i linje med det omfattande samarbete som i övrigt förekommer mellan de nordiska länderna.

Det föreliggande förslaget till överenskommelse innebär enligt min mening klara förbättringar när det gäller möjligheterna att få arbetslöshetsersättning för dem som flyttar mellan de nordiska länderna och för dem som arbetar i ett nordiskt land men bor i ett annat. Detta är viktigt inte minst med tanke på den omfattning som utbytet av arbetskraft mellan de nordiska länderna har med hänsyn till bl. a. den gemensamma nordiska arbetsmarknaden.

I betänkandet AU 1985/86:2 har arbetsmarknadsutskottet behandlat en särskild situation av arbetslöshet med anknytning till två nordiska länder med anledning av vad som anförts i motion 1984/85:903. Jag finner inte anledning att i detta sammanhang närmare gå in på vad utskottet har anfört. Enligt min mening är den i motionen aktualiserade situationen en sådan fråga som bör kunna lösas i den praktiska tillämpningen av den nya nordiska överenskommelsen.

Slutligen vill jag upplysningsvis nämna att det i Nordiska ministerrådets regi redan pågår ett arbete med att utarbeta för de nordiska länderna gemensamma tillämpningsföreskrifter till den nya överenskommelsen. En gemensam broschyr, som skall finnas tillgänglig på bl. a. arbetsförmedlingarna, håller också på att utarbetas.

5 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att

godkänna den nordiska överenskommelsen den 12 november 1985 om förmåner vid arbetslöshet.

6 Beslut

Prop.1985/86:84

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

Nordisk överenskommelse om förmåner vid arbetslöshet

Regeringarna i Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge,

som konstaterar att bestämmelserna i den nordiska konventionen den 5 mars 1981 om social trygghet i tillämpliga delar gäller förmåner vid arbetslöshet,

har med beaktande härav slutit följande överenskommelse om sådana förmåner.

Artikel 1

Denna överenskommelse tillämpas på den i de nordiska länderna vid varje tillfälle gällande lagstiftningen om arbetslöshetsförsäkring och annat kontant stöd vid arbetslöshet som anges i den bilaga som är fogad till denna överenskommelse.

Om den lagstiftning som avses i första stycket skulle ersättas av lagstiftning av liknande slag, skall överenskommelsen tillämpas även på den nya lagstiftningen.

Artikel 2

I överenskommelsen förstås med

a) "kvalifikationsperioder"

arbets- och avgiftsperioder som får tillgodoräknas enligt lagstiftningen i det land där de har fullgjorts samt alla därmed jämställda perioder i den utsträckning som de enligt denna lagstiftning får tillgodoräknas som kvalifikationsperioder,

b) "gränsarbetare"

arbetstagare som arbetar i ett av de nordiska länderna men är bosatta i ett annat nordiskt land, till vilket de vanligen återvänder varje dag. Gränsarbetare som av det företag i vilket de är fast anställda tillfälligt får en stationeringsort, varifrån de inte varje dag kan återvända till bosättningsorten, anses ändå som gränsarbetare under en tid av högst fyra månader. Detta gäller även om arbetet under denna tid har förlagts till bosättningslandet.

Artikel 3

De som flyttar från ett nordiskt land till ett annat har rätt att tillgodoräkna sig kvalifikationsperioder som har fullgjorts i de övriga nordiska länderna. Detta gäller dock endast under förutsättning att perioderna är tillgodoräkningsbara enligt lagstiftningen i det land där ersättningsanspråket framställs.

Samma rätt gäller även för dem som enligt artikel 6 och 7 har rätt till förmåner vid arbetslöshet.

Artikel 4

Den som vill tillgodoräkna sig kvalifikationsperioder enligt artikel 3 första stycket skall omedelbart före arbetslösheten ha utfört arbete i det land där ersättningsanspråket framställs. Arbetet skall kunna godtas enligt detta lands lagstiftning. Mer än fyra veckors sammanhängande förvärvsarbete får dock inte krävas.

Om arbetet har upphört utan förmånstagarens vållande, får han eller hon ändå tillgodoräkna sig kvalifikationsperioderna under förutsättning att arbetet varit avsett att pågå under längre tid.

Artikel 5

Kravet på arbete enligt artikel 4 första stycket gäller inte den som i det land, där ersättningsanspråket framställs, antingen har arbetat i sådan utsträckning att han eller hon har omfattats av detta lands lagstiftning angående förmåner vid arbetslöshet eller har uppburit arbetslöshetsersättning. Dock skall arbetet ha utförts eller arbetslöshetsersättningen ha uppburits inom fem år från ansökan om arbete hos den offentliga arbetsförmedlingen och, i förekommande fall, om medlemskap i vederbörande arbetslöshetskassa.

Kravet gäller inte heller den som har flyttat med sin make, om maken har fått ett arbete på minst två år i det land där ersättningsanspråket framställs. Därvid likställs sammanboende med makar i den utsträckning nationell lagstiftning eller praxis medger det.

Artikel 6

Till gränsarbetare, som blir helt eller delvis arbetslösa utan att anställningen har upphört, utgår förmåner vid arbetslöshet enligt lagstiftningen i sysselsättningslandet som om de hade varit bosatta där, under förutsättning att de är anmälda hos den offentliga arbetsförmedlingen i sysselsättningslandet.

Detsamma gäller även andra arbetstagare, som under anställningen har varit bosatta i ett annat land än sysselsättningslandet, om de uppehåller sig i sysselsättningslandet.

Artikel 7

Till gränsarbetare, vars anställning har upphört, utgår förmåner vid arbetslöshet enligt lagstiftningen i bosättningslandet som om de hade omfattats av detta lands lagstiftning under anställningen. Detta gäller dock endast under förutsättning att gränsarbetaren anmäler sig som arbetssökande hos den offentliga arbetsförmedlingen i bosättningslandet.

Detsamma gäller även andra arbetstagare, som under anställningen har

varit bosatta i ett annat land än sysselsättningslandet, dock endast under förutsättning att de sammanhängande bott där under de två år som har föregått arbetslöshetens inträde.

Artikel 8

För att bestämmelserna skall vara tillämpliga måste de ansökningar och anmälningar som avses i artiklarna 5 och 7 ske inom åtta veckor räknat från

- a) flyttningen i de fall som avses i artikel 5 och
- b) arbetslöshetens inträde i de fall som avses i artikel 7.

Det förvärvsarbete som avses i artikel 4 skall ha påbörjats inom åtta veckor från den tidpunkt då förmånstagaren upphörde att omfattas av förmånerna vid arbetslöshet i det land som han eller hon har flyttat ifrån.

Artikel 9

Denna överenskommelse hindrar inte att ett nordiskt land tillämpar för förmånstagarna förmånligare bestämmelser för rätt till ersättning än de som anges i artiklarna 4–8.

Artikel 10

Förmåner som utgår i ett nordiskt land skall sammanräknas med förmåner som har utgått i andra nordiska länder.

Artikel 11

Om lagstiftningen i ett nordiskt land föreskriver att förmåner vid arbetslöshet skall beräknas på grundval av tidigare förvärvsinkomst, skall den inkomst som uppburits i andra nordiska länder likställas med inkomst i det land där ersättningsanspråket framställs. Beräkningen görs enligt reglerna i det landet.

Artikel 12

Ersättning för ett och samma arbetslöshetsfall kan inte samtidigt utgå från mer än ett nordiskt land.

Artikel 13

Mellan två eller flera av de fördragsslutande länderna kan ingås särskilda överenskommelser om utbetalning av arbetslöshetsförmåner till arbetstagarare, som återvänder till bosättningslandet sedan de har blivit helt eller delvis arbetslösa utan att anställningen har upphört. Innan en sådan överenskommelse ingås av de berörda länderna, skall de övriga fördragsslutande länderna ges möjlighet att framföra sina synpunkter.

Denna överenskommelse gäller inte i fråga om förmåner som avser tiden före dess ikraftträdande.

Vid bestämmande av rätt till förmåner på grund av denna överenskommelse skall även ersättnings- och kvalifikationsperioder före överenskommelsens ikraftträdande beaktas.

Artikel 15

Förbindelseorgan vid tillämpningen av denna överenskommelse är

- i Danmark Arbejdsdirektoratet,
- i Finland Social- och hälsovårdsministeriet,
- i Island Atvinnuleysistryggingasjóður,
- i Norge Arbejdsdirektoratet,
- i Sverige Arbetsmarknadsstyrelsen.

Artikel 16

Om ett av de fördragsslutande länderna önskar säga upp överenskommelsen, skall skriftligt meddelande härom tillställas det norska utrikesministeriet som har att underrätta de övriga nordiska ländernas regeringar om uppsägningen.

Uppsägningen gäller endast det land som har verkställt densamma och är giltig från och med ingången av det kalenderår som inträffar minst sex månader från det att det norska utrikesministeriet har mottagit meddelande om uppsägningen.

Om överenskommelsen sägs upp, skall rättigheter som har förvärvats på grund av överenskommelsen alltjämt bestå.

Artikel 17

Denna överenskommelse skall ratificeras och ratifikationshandlingarna deponeras hos det norska utrikesministeriet.

Överenskommelsen träder i kraft första dagen i den månad som infaller två hela kalendermånader efter den dag, då samtliga länders ratifikationsinstrument har deponerats.

Artikel 18

När denna överenskommelse träder i kraft upphör överenskommelsen den 28 juni 1976 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om bestämmelser för tillgodoräknande av kvalifikationsperioder m. m. i samband med rätt till ersättning för arbetslöshetsförsäkrade samt slutprotokollet till nämnda överenskommelse att gälla.

I fråga om den som vid ikraftträdandet har börjat uppbära ersättning med stöd av artikel 2 andra stycket i den upphävda överenskommelsen gäller nämnda stycke under återstoden av ersättningsperioden.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill befullmäktigade ombud, undertecknat denna överenskommelse.

Som skedde i Mariehamn den 12 november 1985 i ett exemplar på svenska, danska, finska, isländska och norska språken, vilka samtliga texter har samma giltighet.

För Danmark:

Grethe Fenger Møller

För Finland:

Matti Puhakka

För Island:

Hallgrímur Dalberg

För Norge:

Med bilagda förbehåll¹

Kjell Stahl

För Sverige:

Anna-Greta Leijon

¹ De norske myndigheter fastsetter om og i hvilken utstrekning denne overenskomst kommer til anvendelse for den som oppholder seg på Svalbard, Jan Mayen eller i norske biland.

Förteckning över lagstiftning som avses i artikel 1

Danmark

Lov (bekendtgørelse nr. 444 af 28. juli 1982) om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Finland

Lag om utkomstskydd för arbetslösa (602/24.8.1984)

Lag om arbetslöshetskassor (603/24.8.1984)

- och till dem ansluten lagstiftning

Island

Lov nr 64 af 2 juni. 1981 om arbejdsløshedsforsikring

Norge

Lov 17 juni 1966 nr 12 om folketrygd, Kapitel 4, Stønad under arbeidsløyse m. v. § 4-1, bokstav a

Sverige

Lag den 5 juni 1973 (nr 370) om arbetslöshetsförsäkring

Lag den 5 juni 1973 (nr 371) om kontant arbetsmarknadsstöd